

Sygn. akt I CSK 42/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku L. sp. z o.o. w W.  
przy uczestnictwie S. sp. z o.o. w W. i M. sp. z o.o. w W.  
o wpis,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 9 września 2019 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni L. sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W., którym oddalono apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego, oddalającego wniosek o wpis zmiany wierzyciela hipotecznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. instytucja przedsądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd II instancji. W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

W ocenie skarżącej oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynikała z bezzasadnego przyjęcia przez Sąd II instancji, że wnioskodawczyni winna była wykazać umocowanie osoby, która w imieniu cedenta (M. sp. z o.o. w W.) podpisała umowę cesji wierzytelności zabezpieczonej przedmiotową hipoteką,

podczas gdy umowa ta stosownie do art. 31 ust. 1 u.k.w.h. została zawarta w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi, a notariusz opisał dokumenty, które stanowiły podstawę opisu uprawnienia osób stawających do tej czynności, w tym okazany notariuszowi (niezałączony do wniosku) dokument wskazania, będący załącznikiem do umowy cesji. Zdaniem skarżącej umocowanie wskazanej w umowie osoby fizycznej do działania za cedenta wynikało z faktu powołania tej osoby do zarządu w wyniku skorzystania przez podmiot trzeci z osobistego uprawnienia do kształtowania zarządu zbywcy wierzytelności, zgodnie z art. 201 § 4 k.s.h. Podniesiono też, że Sąd Okręgowy wykroczył poza zakres kognicji właściwy dla postępowania wieczystoksięgowego, ponieważ za podstawę wpisu powinna być uznana umowa, a nie również dołączone do niej dokumenty.

Powyższa argumentacja nie prowadzi do wniosku o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wypada przypomnieć, że zasadniczą przyczyną oddalenia apelacji L. sp. z o.o., a wcześniej złożonego przez tę Spółkę wniosku, było przyjęcie przez Sądy obu instancji, że w sprawie nie zostało wykazane, by osoba fizyczna, która działała jako zarząd cedenta, była członkiem (prezesem) zarządu M. sp. z o.o. Sąd Okręgowy nie kwestionował ani formy, w jakiej zawarto umowę cesji (art. 31 ust. 1 u.k.w.h.), spełniającej wymagania formy *ad intabulationem*, ani możliwości przyznania wspólnikowi spółki z ograniczoną odpowiedzialnością osobistego uprawnienia do kształtowania substratu osobowego zarządu takiej spółki (art. 201 § 4 k.s.h.). Sąd ten uznał natomiast, że przedłożone z wnioskiem materiały, w tym kserokopia dokumentu prywatnego, nie pozwalały stwierdzić, że umowa przelewu wierzytelności została zawarta przez osobę uprawnioną do reprezentacji strony, a w konsekwencji wywołała skutek zmiany wierzyciela, który miałby być, stosownie do treści wniosku, odzwierciedlony w stosownym wpisie w księdze wieczystej.

Z art. 626<sup>8</sup> § 2 k.p.c. wynika, że rozpoznając wniosek o wpis, sąd bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa, w zakresie badania dokumentów mających stanowić podstawę wpisu mieści się także ocena materialnoprawnej skuteczności umowy (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 września 2009 r., V CSK 63/09, z 18 maja 2012 r., IV CSK 462/11 oraz

z 23 listopada 2011 r., IV CSK 123/11). W zakres takiej oceny z oczywistych przyczyn wchodzi m.in. kwestia umocowania do działania w charakterze organu osoby prawnej zawierającej umowę. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono argumentacji, która przekonywałaby, że Sąd Okręgowy wykroczył poza tak rozumiany zakres kognicji, bądź prowadziła do wniosku o oczywiście nieprawidłowej wykładni bądź zastosowaniu innych wskazanych przez skarżącą przepisów.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.